

indeholdte Lønninger. Men desværre fremgaar det ikke af Betænkningen, hvorledes Lønningsudvalget har stillet sig til de Spørgsmaal, der har været det forelagt, og dette maa jeg udtale min Beklagelse af. Selvfølgelig kan ingen kræve af et spørgende Udvalg, at det uden videre skal følge det Raad, der gives det, naar det ikke anser dette Raad for godt. Men eet tror jeg, man maa kunne være enig om, nemlig, at naar Lønningsudvalget tager det foreliggende Lønsspørgsmaal op til grundig Drøftelse og nedsætter til dets Undersøgelse et Underudvalg, hvori alle politiske Partier i denne Sal er repræsenterede, og naar Udvalget sluttelig med 14 Stemmer af 15 vedtager en Indstilling, møder denne Indstilling overfor det spørgende Udvalg med en betydelig Vægt. Og hvad enten Udvalget angaaende Embedslægevæsenet mente at kunne gaa ind paa den foreslaaede Ordning eller ej, forekommer det os i Lønningsudvalget, at det havde været rigtigst, om dette Tings Medlemmer ved Udvalgets Betænkning var blevet gjort bekendt med Lønningsudvalgets Indstilling, i særlig Grad maaske netop i dette Tilfælde, hvor et Udvalg ikke har kunnet følge den fra Lønningsudvalget fremkomne Indstilling.

Dette er den formelle Side af Sagen. Hvad den reelle angaar, er Forholdet dette — hvad Lønningsudvalgets Flertal ønsker at udtale, inden det foreliggende Lovforslag forlader dette høje Ting —, at vi i Lønningsudvalget har fundet, at de i § 15 foreslaaede Lønninger er meget rigelige. Dette Resultat er vi naaet til blandt andet ved at se hen til de hidtil gældende Lønninger for Embedslæger. Selv om jeg villigt skal indrømme, at disse har været uforholdsmæssig smaa, mener jeg, at vi ikke helt kan se bort fra dem ved Beregningen af de nye Lønsatser, dertil er Forholdene for Embedslægernes Vedkommende før og efter denne Lovs eventuelle Ikrafttræden alt for beslægtede. Og naar vi erindrer, at Distriktslægerne hidtil har haft 800 Kr. i Begyndelsesløn plus 25 pCt.'s Forhøjelse siden Finansloven for 1910—11, og vi nu gaar til en Begyndelsesløn i første Klasses Embeder af 3,000 Kr., i anden Klasses Embeder af 2,200 Kr. og i de meget faa — nemlig 12 — tredje Klasses Embeder af 1,600 Kr., og naar vi dernæst betænker, at denne Lov giver Adgang til Kontorholdsgodtgørelse, og at der eksisterer en Række af Embedsforretninger, for hvilke der betales særskilt Honorar, og endelig,

at der gives Lejlighed for Embedslægerne til at faa deres Embedsrejser, endog de meget smaa Embedsrejser, betalt, betyder denne Lov efter vor Mening en enestaaende Lønningsforhøjelse. Gaar man endelig ud fra, at disse Læger ved Siden af, ja maaske endog netop i Kraft af deres Stilling som Embedslæger, vil være i Stand til at skaffe sig en meget betydelig og indbringende Praksis, saa er — det har vi i hvert Fald fundet — de foreslaaede Lønsatser meget rigelige.

Lønningsudvalget har imidlertid ment, at det under bestemt udformede Betingelser i Retning af Nedsættelser paa visse Punkter var i Stand til at gaa med til disse Lønsatser. Det, vi foreslog i saa Henseende, var for det første, at Amtskredslægernes pensionsgivende Lønnings-tillæg blev nedsat fra 1,600 Kr. til 1,000 Kr. Paa dette Punkt har Udvalget angaaende Embedslægevæsenet fulgt os i sin Indstilling, og dette høje Ting har ved anden Behandling vedtaget denne Nedsættelse. Men desuden havde vi ønsket, at der ogsaa i § 16 fandt forskellige Nedsættelser Sted. Vi havde saaledes henstillet, at Honoraret for et legalt Ligsyn — jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at jeg her taler om et legalt Ligsyn — samt for Undersøgelse af en Persons Sundhedstilstand nedsættes fra de foreslaaede 6 til de gamle 4 Kr., endvidere at Undersøgelse af udenlandske Arbejders Boliger ikke skulde honoreres særskilt, men høre til de Forretninger, som det var de paagældendes Pligt som Embedslæger at udføre. Endelig havde vi ment, at de i § 17 nævnte Afstande ved Beregningen af Embedsrejser kunde sættes noget op i de offentlige Kassers Favør, nemlig fra 1,5 til 3 km og fra 8 til 10 km. Naar vi gik med til en saa overordentlig betydelig Forhøjelse af de faste Lønsatser, mente vi nemlig, at det vilde være uforsvarligt samtidig at forhøje Honoraret for de ekstra betalte Embedsforretninger.

Jeg beklager, at vi ikke har kunnet overbevise det ærede Udvalg, som har haft denne Sag til Behandling, om vort Standpunkts Rigtighed. Selvfølgelig havde vi haft den Udvej selv at stille Ændringsforslag i den af os ønskede Retning. Naar vi ikke har benyttet denne Udvej, er det, fordi vi ikke har ønsket at lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen. For at faa hele dette Spørgsmaal løst er der fra forskellige Sider vist stor Resignation, hvad der ogsaa kom frem ved Forhandlingen her i Tinget i Tirsdags, og ogsaa vi øn-